

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VII. Vtrum in baptismo requiratur aliquis qui baptizatum leuet de fonte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

voluntati Christi, Christus autem non videtur permittere ut Sacramentum valide conficiatur, si minister intentionem suam restringat volens in Sacramenti consecratione ab alio pendere. Probatur: Christus voluit ut unus minister sufficeret; igitur videtur voluisse ut quantum est ex parte sua sufficientem adferret intentionem ad valorem Sacramenti: igitur noluit ut per suam intentionem posset ab alio pendere, atque adeo si intentionem ita restringat, nihil faciet. Confir. Christus instituit ut minister sufficientem materiam applicaret, item ut unus & idem sufficienter formam proferret; igitur videtur voluisse ut etiam intenderet sufficienter illa ponere in ratione Sacramenti independentem à quolibet alio. unde

Ad argumentum Resp. quavis ex ipsa Scriptura vel etiam praxi Ecclesiæ non conuincatur in casu posito non confici Sacramentum, immò neque ex nuda ratione fundata in conditione Sacramenti, probabiliter tamen suadeatur ex discursu à nobis facto. quavis enim hoc Sacramentum ita conuenit institui ut minister non excluderet consortium alterius, verius tamen videtur ita institutum ut non possit pro arbitrio ab alio pendere. unde

Resp. ad confirmationem, talem non habere legitimam intentionem à Christo requisitam.

Notandum 1. quidquid sit de probabilitate prioris sententiæ, eos qui ita baptizant grauius peccatores: cum ut minimum in re graui agerent contra morem vniuersalis Ecclesiæ, nec vlla necessitas possit requirere ut suam intentionem ita restringant.

Notandum 2. hoc modo baptizatum ut minimum sub conditione esse rebaptizandum, propter communioris sententiæ negantem talem baptismum valere.

Præsentis dubio affinis est quæstio qua petitur, num futurum sit Sacramentum si duo concurrant, vno materiam applicante, altero proferente formam?

Caiet. hic §. in responsione ad 3. censet futurum, pro qua sententiâ etiam refertur Marfilus in 4. quæst. 4. art. 4. dub. 11. quibus hac in re ceteri eum D. Th. hic ad 3. repugnant; & meritò, quia in eo casu forma *egate baptizati* falsa est, cum designet eum qui profert ablueri, quod in casu posito falsum est.

Dices formam proferri posse more Græcorum.

Resp. etiam tunc futuram falsam, cum forma Græcorum debeat æquiualeere formæ Latinorum ut supra dictum est, & proinde implicite significare eum qui profert formam, ablueri.

Dices, forma poterit proferri in plurali *nos te baptizamus*.

Resp. etiam tunc futuram falsam, cum is qui profert non baptizet, id est abluit, quod ad veritatem illius propositionis requiritur.

Contra, *nos baptizamus*, non solum significat ablueri, iuxta quem sensum procedit responsio, sed potest etiam significare *Sacramentum baptismi conferri*, quod potest esse verum vno ablutente, altero formam proferente; ille enim verè dicere potest *nos conferimus Sacramentum baptismi*; ita Caiet. supra.

Resp. neg. assumptum pro secunda parte, quamuis enim vox, *baptizo*, sumi possit pro, *baptismi Sacramentum confero*, non potest tamen verificari nisi verificetur prout significat *ablui*, quia non significat baptismum nisi mediante ablutione quæ est

proprium & immediatum significatum illius vocis, & non potest verificari de eo qui non abluit, cum non possit dici sacramentaliter ablueri qui non abluit; igitur si is qui non abluit dicat *baptizamus*, falsum dicit, quantumuis intendat dicere *Sacramentum conferimus*.

ARTICVLVS VII.

Utrum in baptismo requiratur aliquis qui baptizatum leui de fonte.

AFFIRMAT.

Notandum 1. hanc ceremoniam baptismi accidentalem esse in Ecclesia antiquissimam, cuius meminit Dion. Areopagita lib. ecclesiastica hierarchiæ cap. 2. parte 2. & cap. 7. sub finem refert ad Apostolos. meminit etiam August. tum alibi sæpius, tum sermone 163. de tempore. similiter & varia Concilia.

Cuius rei congruentiam adfert S. Th. quòd sicut in generatione corporali paruulo datur nutritrix, ita & in spiritali detur aliquis qui fungatur vice nutritricis & pedagogi. hic vocatur sponsor, fideiussor, susceptor, patronus seu patrinus, cuius officium est paruulum de fonte leuare, & in suam curam suscipere.

Quia verò officium susceptoris est alium instruere, quod non potest communiter prestare non baptizatus, in Concilio Moguntino cap. 47. non baptizatus prohibetur aliū suscipere de sacro fonte; refertur can. in *baptismate*, de consecratione dist. 4.

Quam ob causam meritò potest arceri hereticus tanquam ad instruendum ineptus, atque adeo arceatur per rituale Romanum Pauli Quinti, tit. de patrinis §. penult. ubi etiam arceatur publicè excommunicati, interdicti, publicè criminosi & infames, & quibuscumque locis hi qui in Paschate non communicarunt. In Concilio Althodorense & refertur can. *non licet* dist. 4. cit. Abbates & monachi prohibentur aliquem de fonte leuare, quia cura paruulo impendenda est aliena ab eo; cum statu de monacho habetur can. *placuit* 2. 16. quæst. 1. sub quo non comprehenduntur mendicantes.

Quoad Abbates tamen varijs locis contrario vsu id est abrogatum, in quibus proinde non videntur peccare si quoniam de fonte suscipiant; quod licet videatur renouari in prædicto rituali tit. citato §. ultimo, nulla tamen sunt verba quæ denotent strictam prohibitionem.

Parens etiam non potest suam prolem de fonte leuare, etiam in casu necessitatis, quia baptizans potest esse susceptor, atque ita non potest subesse necessitas respectu parentis.

Notandum 1. in baptismo iure antiquo solum potuisse vnum esse susceptorem, ut patet ex decreto Leonis Papæ quod refertur can. *non plures* de consecratione dist. 4. quod tamen contrario vsu est abrogatum, nam ante Concil. Trid. passim plures viri & femina paruulum de fonte suscipiebant, quod & modò fit ubi Trid. non est receptum. ipsum verò Trid. sess. 23. cap. 1. de reformatione matrimonij, statuit ut tantum vnus siue vir siue mulier, vel ad summum vnus & vna baptizatum de baptismo suscipiant; quòd si plures se offerant, baptizans sciscitetur ab eis ad quos spectat, quos elegerint ut baptizatum de fonte suscipiant, eoque tantum ad illum suscipiendum admittat, & in libro eorum nomina scribat, ubi

Resp. affir.

Dion.

August.

Congruentia.

Patrini officium.

In Concil. Mogunt. non baptizatus suscipere prohibetur. Item heretici alijque per rituale Pauli V.

Can. non licet.

Abbates nō videntur peccare, si leuent.

Parens non potest propriam prolem leuare nequidem in necessitate.

14. Iure antiquo tantum potuit esse vnus susceptor. Trident.

Aduerte. 1. Episcopum non posse concedere licentiam vt duo viri loco viri & mulieris aliquem suscipiant, vt respondit congregatio Cardinalium, vide rituale citatum tit. citato §. 2. nec posse dispensare vt plures patrini quam vnus & vna admittantur.

Sanchez. Aduerte 2. paternos posse adhiberi in baptismo minus solemniter, vt Sanchez lib. 9. de matrimonio disp. 26. num. 3. & alij passim videntur supponere.

Qua ratione propter susceptionem de sacro fonte contrahatur spiritualis cognatio, commo- dius dicitur in materia de matrimonio.

ARTICVLVS VIII.

Utrum ille qui aliquem leuat de sacro fonte teneatur ad eius instructionem?

Resp. affir.

AFFIRMAT; aduertit tamen inter catho- licos apud quos parentes supponuntur suas proles instruere, & pastores plebem doceri, pa- trinos communiter liberari ea obligatione.

QVÆSTIO LXVIII.

De suscipientibus baptismum.

Ordo do-ctrinae D. Th.

DIVVS TH. præsentis quæstione agens de subiecto baptismi, i. explicat obligationem baptismi recipiendi, tum dispositionem quæ ad illius receptionem requiritur. denique quinam sint illius capaces.

ARTICVLVS I.

Utrum omnes teneantur ad susceptionem baptismi?

Resp. affir. Ioan. 3.

AFFIRMAT.

Probat. 1. ex Ioan. 3. *nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. non potest introire in regnum Dei.*

Probat. 2. homo ad illud obligatur, sine quo saluari non potest, non potest autem saluari sine baptismo, quia nemo potest saluari nisi incorporetur Christo, quod fit per baptismum, per quem homo fit Christi membrum.

Ex necessitate medij infertur necessitas præcepti.

In quo discursu docet baptismum esse necessarium ad salutem necessitate medij. & quia nihil magis debet præcipi quam id sine quo salutem consequi non possumus, si in nostra potestate situm sit illud ponere vel non ponere, idcirco etiam docet baptismum esse necessarium necessitate præcepti.

Circa solutionem primi argumenti Notandum D. Th. in ea non requirere vt antiqui Patres fidem suam externo signo protestarentur ad obtinendam peccati originalis remissionem, sed solum velle eos ex fide in Messiam veterum facile fuisse permotos ad sacrificia offerenda, & ad alia signa fidei protestatua. Constat. quia in fine responsionis colligens ex suo discursu præcisam solutionem ad argumen- tum, dicit; & ideo licet ipsum Sacramentum baptismum non fuerit semper necessarium ad salutem, fides tamen, cuius baptismus Sacramentum est, semper necessaria fuit, vbi nullum signum externum requirit, videri pos- sunt dicta supra quæst. 62. dub. 3. post medium.

ARTICVLVS II.

Utrum sine baptismo aliquis possit saluari?

RESPONDET aliquem posse saluari sine ba- ptismo re suscepto, non tamen sine eius voto seu desiderio procedente ex fide per dilectionem operante.

ARTICVLVS III.

Utrum baptismus sit differendus?

PRIMA conclusio: baptismus paruulorum non est differendus, quod duabus ex causis ostendit. 1. quia in paruulis non expectatur maior instructio. 2. quia non potest illis alio modo subueniri, vnde propter mortis periculum baptismus non debet differri.

Aduerte tamen hoc periculum esse satis remo- tum, quod proinde seposita ecclesiastica consue- tudine non inducit grauem obligationem non dif- ferendi baptismum paruulorum.

Secunda conclusio: baptismus adultorum differ- ri potest tribus de causis. 1. ne Ecclesia decipiat hoc Sacramentum conferens fidei accedentibus. 2. vt baptizandi plenè instruantur in fide & his quæ ad vitam christianam pertinent. 3. propter ma- iorem Sacramenti reuerentiam.

Docet tamen interdum posse statim conferri, si baptizandi sint perfectè in fide instructi & idonei ad baptismum. 2. si imminet illis periculum mor- tis, vt S. Leo epist. 4. cap. 6. & habetur can. si quis ne- cessitate de consecratione dist. 4.

DVBIUM I.

Utrum baptismus sit necessarius ad sa- lutem?

PELAGIANI censuerunt baptismum paru- lis non esse necessarium ad obtinendam pec- catorum remissionem, sed tantum ad consequen- dum regnum celorum. Prius asseruerunt, quod ne- garent paruulos contrahere peccatum originale, vt patet ex secundo error. Pelagij dñato in Synodo Palæstina, & habetur apud Aug. epist. 106. postero- rem tamen partem asseruerunt propter locum Ioan. 3. *nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. non potest introire in regnum Dei.* videri potest Aug. hæresi 88.

Wicleff vltèrùs progressus absolute negauit hoc Sacramentum esse necessarium, vt refert Wal- densis tomo 2. doctrinalis fidei cap. 96. quod etiam negant plerique huius temporis hæretici, vt vide- re licet apud Bell. lib. de baptismo cap. 4. quamuis Caluinus id non neget de omnibus, sed de solis fi- lijs fidelium, quos dicit sanctos & membra Eccle- siæ sine baptismo, & proinde sine illo saluari posse lib. 4. institut. cap. 16. §. 24. & 25. quod quidem ea- tenus dictum consequenter eius principijs de effi- cacitate Sacramentorum, quatenus dicit paruulos fidelium absque baptismo saluari posse, minus ta- men conformiter quatenus his solis tribuit. nam si baptismus nihil confert, neque operatur remissio- nem peccatorum, est nudum & speculacium li- gnum remissionis acceptæ, & proinde non est ma- gis necessarius filiis infidelium vt iusti possint esse coram Deo quam filiis fidelium.

Contra